

HVA NORDMENN IKKE SNAKKER OM:

Verdens største skipskatastrofe da allierte senket bergensbåten «Goya»

En sann beretning om tysk heroisme om menneskekjærlighet i april dagene 1945

En stor del av verden sto kold og udelaktende og betraktet den fantastiske kamp som foregikk i Berlin i april dagene 1945.

Det er unødvendig å komme med fraser om heltemot eller spille på strenger om et folks martyrium. Det vi var vitne til var et helt sivilisert folks kamp mot den syv hodete drage.

Når vi idag leser om slaget ved Austerlitz, Jena eller Sedan, eller om barrikadene under den franske revolusjon, – ja, hvor underlig blekt og smått blir det ikke alt sammen i forhold til de uhyre menneskeofre som fant sted i Berlin. Og midt oppe i all denne flammende død, – alle disse

kvinner og barn. Kan vi makte å forestille oss hva de gjennomlevde i denne tid?

Kan vi makte å forestille oss hva de gjennomgikk da sovjetrusserne stormet inn på dem, klar til voldtekt på det verste, og en ufattelig tortur som gjorde døden til en befrielse.

For her var det ikke tale om de russere vi kjenner fra Tolstois, Dostojevskis og Gogols bøker eller gjennom «Stille flyter Don». Det folk som vi alle omfattet med sympati og deltakelse.

Nå var det den generasjon som vokste opp under knuten fra Kreml og GPU som gikk til verk. Den generasjon som ikke kjente annet liv enn barbari.

Den tyske toppledelse visste hva som ventet kvinnene og barna, og mens den selv sto foran dødsporten viste den en heroisme i oppofrelse og menneskekjærlighet som verden kjenner lite til.

Bl. a. ble, etter Adolf Hitlers befaling, satt igang verdens største sjøredningsaksjon, med transport av nesten halvannen million kvinner, barn og eldre menn som måtte bort fra de fremstormende uhyrer.

Flere hundre skip ble satt inn i redningsarbeidet, – fra atlantehavsskipet «Deutschland» til den minste fiskerbåt.

Mange av barna, som kom med transporten, døde av utmattelse under overfarten fra

Danzig til Danmark eller Schleswig-Holstein, – men det største antall dødsofre skyldtes torpedoangrepene fra alliertes skip og fly.

Uten hensyn til de store Røde Kors-flagg, som dekket store deler av flyktningebåtene, ble torpedoene fyrt av, – og fra flyenes maskingeværer ble salve etter salve sendt mot de tusener av tyske kvinner og barn som oppholdt seg på skipsdekkene.

– – –
Ingen kjenner tallene på omkomne under disse terrorangrep, men tallet skal overstige 200 000 kvinner, barn, eldre menn og skipsmannskapene.

Den norske båt, «GOYA», (Mowinckels rederi, Bergen) var blant de båter som i krigens slutfase ble satt inn i den tyske redningsaksjonen. 16. april 1945 ble skipet torpedert og senket av Sovjet-russerne. Det befant seg 7000 flyktninger ombord. Alle omkom, – og dermed var verdens største skipskatastrofe et faktum.

VI MINNER OM

årets store juletreff for medlemmer av INO, og for FOLK OG LANDS's abonnenter, lørdag den 13. desember.

Deltakere må melde seg i telefon eller brev til kontoret vårt.

MANN OG MUS . . .

og litt om ungdommens tørst etter glød og tro

For at vår ungdom skal forstå selve livskimen i Nasjonal Samlings program er det nødvendig å være klar over hva og hvem som skapte den.

La oss da først og fremst høre de manende, høytidsfulle klokkeklemte i de ord, som innleder programmet, slik det ble fremlagt i 1934:

– Norge står midt oppe i en skjebnetung brytningstid. Revet med i verdenskrigen, splittet og utmattet gjennom klassekamp og partistrid med et veikt og vimrende styre, står det norske folk ved en avgjørende korsvei.

– – –
Hvorfor sto vi nå oppe i en slik brytningstid, – hvorfor sto vi overfor et politisk og økonomisk ragnarok, som truet med å legge skjebner øde og legge vårt land åpent for de sovjetrussiske flammekastere?

Her må vi gå lenger tilbake. Helt til Versailles-traktaten. Det var den som lenkebandt Tyskland og lammet dets livskraft. Og uten denne livskraft sto det i etterkrigens inflasjonskrise og uhyggelige arbeidsløshet som et lett bytte for alle destruktive krefter, som hadde sitt utspring fra det marxistiske evangelium. Gjennom 14 år kjempet det tyske folk en så fortvilet kamp for sine menneskerettigheter, at de fleste knapt kan forestille seg det. Sult og nød krevet daglige ofre og over 40 politiske partier kjempet om statsroret.

Det sier seg selv at denne gigantiske kamp for å reise seg også måtte influere på andre land i Mellom-Europa. Av 1. verdenskrigs aske reiste seg rundt omkring nye, sterke, nasjonale rørsler, sprunget ut av lengsler etter føreren, som kunne vise veg frem. En helt

ny mentalitet grodde opp.

I Frankrike, Italia, Østerrike, Romania og først og fremst i Tyskland skaptes sterke nasjonale organisasjoner, som en motvekt mot all den splittelse og selvfortærende håpløshet som gjorde seg gjeldende. Over alt lød ropet på den sterke mann.

Også her i Norge led vi da under en krise med opprivende kamper på arbeidsmarkedet, overflod av varer og fattigdom. Strømningene fra Tyskland hadde da allerede nådd oss og de som her oppe var fylt av nye, sterke nasjonale kjensler, fulgte med levende deltakelse det dramatiske spill og Adolf Hitlers kamp for det tyske folks frihet.

Det gjorde et uslettelig inntrykk på mange her hjemme da de i en sen nattetid i januar 1933 hørte valgresultatene fra Tyskland strømme inn, og

Hitlers plass i verdensrevolusjonen var sikret.

Hvilken egenartet følelse det var gjennom eteren å være vitne til det tyske rikets skjevneavngjørelse. Det var som å føle selve nasjonens pulsslått i den krise, som fører til liv eller død.

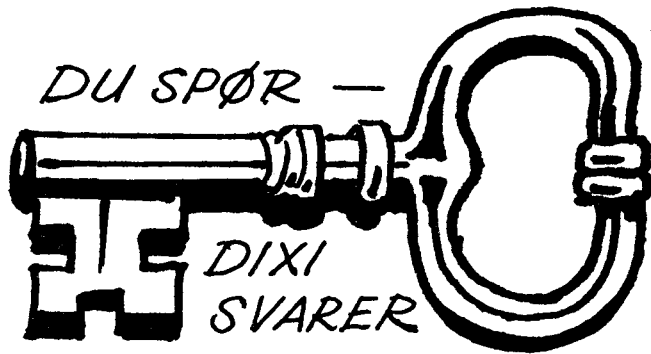
Gjennom de tørre, lidenskapsløse tall, som med mellomrom ble slynget ut, dirret et folks håp, – en ny tro på byggende og skapende tider for en nasjon, som gjennom en årrekke hadde lidt av splittelsens kreftsyke. Jeg husker hvor grepet far var av det nasjonale stormvær som ble båret imot ham gjennom tonene til Die Wacht am Rhein og Horst Wesselsangen. Det tyske folks gjennfølelse var skjedd, – båret frem av lengselen etter å bli et så sterkt og livskraftig folk, som bare kjærligheten til sitt land kan makte å skape den.

Jeg var bare ti år gammel, men jeg hørte på ovasjonene. Og det var ikke et folks servile hyldest overfor diktatoren, det var nasjonens hyldest til Føreren. Hva betød det så, at Hitler og hans verk av utlandet ble trukket ned i sølen, at han baktaltes og ble ærekrenket, når hans eget folk på en slik måte manifesterte sin tillit og troskap.

Og mange nordmenn tenkte på vårt eget politisk lemlested land . . .

Knapt et år etter denne nat-testund ble i Tyskland en hel verden av oppfatninger og innretninger ryddet bort og en ny satt i dens sted. Det som ble fullbyrdet for det tyske folks øyne i det år, ble for bare 12 måneder tilbake betegnet som fantastisk utopi av flertallet. Og forutsetningene for denne prosess var skapt og tilrettelagt

(Forts. side 6)

Kvinnene diskuterer

Til Dixi

I diskusjonsklubben hadde vi på siste møte et tema som vi kalte «Okkupasjonen og kvinnene».

Følgende spørsmål ble stående ubesvart:

- 1) Gikk det ut noen henstilling fra kvinneorganisasjoner om å oppheve dødsstraff i landssviksaker?
- 2) Var det noen lovhjemmel for å arrestere og internere kvinner som hadde hatt omgang med tyskerne?

12 unge mødre,
5014 Bergen

SVAR:

1) Høsten 1945 var den norske avdeling av Internasjonal kvinneliga for fred og frihet ute med en henstilling om avskaffelse av dødsstraffen. Det undret oss meget, da organisasjonen, uten tvil, er en kommunist-infiltrert sammenslutning.

I 1948 gikk det ut en oppfordring fra fjorten fremtredende kvinner til regjeringen, om opphevelse av loven om dødsstraff, og at anvendelsen av dødsstraffer i landssviksaker opphørte. Henvendelsen var undertegnet av bl. a. Betzy Kjelsberg, Marie Lous Mohr, Claudia Olsen, Sigrid Stray og Johanna Thorén. Claudia Olsen (H) stemte for dødsstraff da loven ble behandlet i 1946. Siden fikk hun sterke samvittighetskvaler og angret oppriktig. «Ett til to år å vente på dødsstraff er verre enn straffen», uttalte hun til pressen.

2) Det var ingen lovhjemmel for å arrestere og internere kvinner som hadde hatt omgang med tyskere. De provisoriske anordninger som ble vedtatt av den såkalte London-regjering, inneholdt heller ikke noe om det.

Ingen kjente nordmenn protesterte mot overgrepene, og gatens justis mot kvinnene pågikk lenge. Det var i denne

tid minst en av disse kvinner som først fikk håret klippet av, og senere ble hengst. (Birgit Wiig: «Kvinner selv» - s. 31.)

Forlaget PAX A/S sender i disse dager ut boken DØMTE KVINNER som handler om ovennevnte og våre innsatsvillige Frontsøstre. Den anbefales sterkt!!!

DIXI

Ble Gulbrand Lunde myrdet?

I «Folk og Land» nr. 6 spør «En søgning» om dette. - I svaret fra Aa.-H. Berg blir det sagt at minister Gulbrand Lunde og frue omkom ved drukning ved Vestnes fergested på Vestlandet.

Det er ikke korrekt stedsbe-
nevnelse!

Ulykken skjedde ved fergestedet Våge som ligger lenger inne i Romsdalsfjorden. Fergen som lå og ventet her, trafikkerte strekningen Våge-Norvik.

I Aa.-H. Berg's svar er ulykkesdatoen oppgitt til den 22. oktober 1942, - i NS' årbok for 1944 er datoen oppgitt til den 25. oktober.

Til minne om denne tragiske ulykken, ble det satt opp en minnestøtte ved Våge fergested. Den fikk ikke stå lenge, for straks etter kapitulasjonen ble den sprengt i stykker og fjernet av «gode» nordmenn.

David Strømme
Isfjorden, 17/9 1986

Åpent brev til dansk SF-leder - Gert Pedersen

FOLK OG LAND har tidligere, i et eget oppslag og gjennom CLAUS, bragt den oppsiktsvekkende nyhet at formannen i det danske SOCIALISTISK FOLKEPARTI, (SV) GERT PEDERSEN, var leder i Danmarks Nasjonalsosialistiske Ungdom frem til 1944. Han ble da ekskludert av DNSAP med den begrunnelse at han var for fanatisk, hvilket ga seg utslag i at han bl.a. skrev anonyme smedebrev til folk i hjembyen. Det var danske nasjonalsosialister som avslørte ham.

I de danske aviser JYLLANDSPOSTEN og POLITIKEN har SV-formannen fortalt sine erindringer fra ungdomsårene.

«Vår» CLAUS mener at GERT PEDERSEN tydeligvis lider av hukommelsessvikt, og har sendt ham dette åpne brev gjennom JYLLANDSPOSTEN:

Sovjetiske fly over Norge

Hallo Dixi

Jeg har lest noen aviser fra 1939, som forteller om stadige krenkelsener av sovjetiske fly over norsk område.

Forekommer slike krenkelsener nå?

16 år, Tønsberg

SVAR: Jeg har oppgavene fra 1984.

De forteller om 471 avskjæringer av sovjetiske fly i luftrommet utenfor Nord-Norge.

Tidligere år har antallet vært rundt 250.

I løpet av 1984 fikk Sjøforsvaret inn over 100 rapporter om ubåtobservasjoner innenfor norske farvann.

Dixi

MOBBING AV NS-BARN

Var dine foreldre NS, - eller du selv medlem av NS Ungdomsfylking? Ble du mobbet av lærere eller kamerater? Kanskje utsatt for hard medfart? - Jeg skal skrive bok om denne del av okkupasjonshistorien. Send meg en kort beretning med alle nødvendige opplysninger.

Send den til bill. mrk. «MOBBING», - FOLK OG LAND's ekspedisjon.

«Det var interessant at læse Deres erindringer om ungdomsårene under 2. Verdenskrig i Morgenavisen Jyllands-posten og Politiken søndag den 27. juli 1986.

Da Deres hukommelse svigter m.h.t. vassentlige punkter, vil jeg gerne minde Dem om de følgende kendsgerninger, som fremgår af retsbilagene til sagerne rejst mod Dem af dav. redaktør Erik Haaest ved retterne på Fredriksberg (17.02. 1978) og i Nykøbing F. (16.03. 1978).

Som bekendt var det red. Haaest, som i september 1977 i avisen Nationaltidende hævdede, at De i perioden fra sommeren 1941 til sommeren 1944 havde været medlem af Danmarks Nationalsosialistiske Arbejderparti (DNSAP) og ungdomsorganisationen NSU - hvor De endog havde været leder.

Erik Haaest mente sig berettiget til denne afsløring, da De som leder af SF (Socialistisk Folkeparti) - en slags kommunistparti - var farlig for det danske folkestyre.

Denne fare er ikke blevet mindre siden dengang - tværtimod.

afsløringen af Deres fortid vakte Deres ubændige vrede. De påstod, at det var «den sorteste løgn», at de aldrig havde været «nazistmedlem» og kaldte rent ud Haaest for en løgner.

Det var en uklog disposition. Havde De - som i sin tid Simon Spies - sagt: Herregud - er der ingen tilgivelse for ungdomssynder? ville De havde stået som en retlinet mand, som havde indset sine fejltagelser og beklagede dem. men De valgte konfrontationen og fik en alvorlig retssag på hal-
sen.

Sluttelig indgik De - for at undgå domfældelse - et forlig og erkendte, at det var Deres hukommelse, der svigtede og at Haaest havde ret.

Det var mens retssagen stundede til, at jeg kom ind i billedet og sammen med red. Haaest begyndte et grundig researcharbejde for at optrevle sagen.

Lykkeligvis var det sådan, at de mennesker, som i mellem-
liggende år havde levet i et «stille miljø» - hvor de største begivenheder var bryllupper, konfirmationer og barnedåb i sognet - huskede langt bedre.

Hos disse mennesker erfa-

rede vi interessante kendsgerninger.

De henvendte Dem i slutningen af august 1941 til urmager Peter Larsen, Store Kirkestræde i Nakskov for at blive indmeldt i DNSAP og NSU.

Da De imidlertid kun var 14 år, måtte De inhente Deres værges tilladelse, og den fik De.

Gårdejer Ole Petersen, Korsgården i Togeby ved Nakskov fortalte, at De var en «meget velbegaved og efter alderen moden» dreng.

At De med stor ildhu deltog i møder og propaganda og blev udset til ungdomsleder.

Ole Petersen udtalte videre (ordret citeret): Gert Petersen var så fanatisk, at jeg somme tider tænkte, at det måske var bedst, at Tyskland tabte krigen - vi kunne risikere fanatikere som Gert Petersen til fremtidige ledere!

Imidlertid sluttede Deres karriere i DNSAP brat - ikke som af Dem angivet efter 3-4 måneder - men sommeren 1944.

Da blev De afsløret ifærd med at skrive anonyme smedebreve til borgere i Nakskov. Det fandt sted på lageret hos grosserer Ove Høst, og de mænd, der afslørede Dem var tidligere omtalte urmager Peter Larsen og lederen af partikontoret Voldgade 2, bibliotekar Ole Hansen.

Det resulterede i Deres bortvisning!

Når vi NATO-tilhængere «forfølger» Dem, skyldes det ikke, at De i sin tid var medlem af DNSAP. For et halvt århundrede siden var vi alle meget unge og forstod meget lidt af, hvad der skete. Flertallet i Danmark forstod - som idag - meget lidt af politik. Den danske regerings holdning var klar - Frikorps Danmark blev sendt afsted til Østfronten med dens fulde billigelse. Politikere gik ind for samarbejde med tyskerne, titusinder rejste til arbejdspladser i Tyskland efter henvisning fra fagforeningerne.

Idag er sagen en anden. Mange tidligere kommunister og nationalsocialister er blevet klar over deres fejltagelser og er idag brave borgere - modne mennesker, som har lært af livets begivenheder.

Tilbage er kun de ubelærbare, som enten hylder Kommunismen eller Nationalsocialismen.

Kommunisterne hverken ser eller hører de millioner af flygtninge fra de socialistiske (Forts. side 4)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktører:

KÅRE HAUGERUD

KJELL B. SCHREINER

Ansv.

Forretningsfører:

HARALD K. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.

Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;

mandag kl. 17-20, tirsdag kl. 11-14 og onsdag kl. 17-20.

Telefon: (02) 19 06 71 - (Telefonsvarer).

Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 80,- (i omslag kr. 100,-). Utlandet + kr. 10,-.

Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Abonnementet (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.

Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr.spaltem.m. Minstepris kr. 50,-.

Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

Trykk: Viking Boktrykkeri A/S.

„Vi må ikke stille oss slik at vi kommer inn i krigen på feil side.”*Leser ledet, men hvor må de engelske og franske kommandoer lede ut, slik at de ikke ser med å protestere, eller to forræderhærens ut i hinde gjennomgangen.**Leser mente at vi måtte være med å protestere, - vi ville ikke stille oss slik at vi kommer inn i krigen på feil side, som vi ikke kan innpå å ha som med.**Leser mente at vi måtte følge dammen som var i gang.*

Faksimile fra protokollen over regjeringssamlingen 2. mars, 1940

Ingen flukt fra virkeligheten**Norske pensjonat- og hotelleiere gnir seg i hendene.****Glemt er den svake sommersesong og tanken på erstatningskrav i forbindelse med Tsjernobyl-ulykken.****Glemt er tanken på polstreik og dermed tapte julebordsgjester.****Glemt er spådommen om en snefattig vinter, - og null nix skiturister.****Hva gjør det vel om dollarturistene reiser til Sveits, om englendere foretrekker Tyskland, om dansker flyr til Østerrike og svenskene søker turistmål i eget land? Hva gjør vel en polstreik?****Ingenting.****Asolutt ingenting.****Så lenge bare strømmen av asylsøkere til Norge fortsetter. Og helst øker.****Så lenge den norske stat er godhjertet, og fortsatt sikrer dem standsmessig innkvartering på SAS, Grand, Storefjell og de mange andre topp-hoteller vi har.****Så lenge staten betaler gildet: de store koldtbord, den tre retters middag, peiskosen med hotellets danseorkester, - og ikke å forglemme værelset med telefon, fjernsyn, video og annet hva et førsteklases hotellrom kan by på.****Hotelleierne fryder seg.****Fullt hus. Høysesong hele året. En gullalder.****«Gjestene» smeller hæla i taket.****Her vil vi bo. Her vil vi leve, - skit i fedrelandet.****Men rundt omkring i landet vårt under verkbrudne, gamle og syke seg over sin skjebne.****DE kan ikke flykte fra virkeligheten:****Fra sitt frose rom, uten pleie og stell, til sykehuset, som for dem er selve himmelriket på jord.****DE kan ikke flykte fra en ventende og sikker død, til en livbergende hjerteoperasjon i England, eller til et av våre overfylte sykehus.****STATEN HAR IKKE RÅD.**

Av den kompromitterende protokoll over regjeringen Nygaardsvolds møte den 2. mars, - nu blandt dokumentene i den tyske hvitbok:

«Torp spurte: Hvis de britiske og franske troppene kommer allikevel, skal vi da nøie oss med å protestere eller skal vi ta forholdsregler for å hindre gjennommarsjen? Koht mente at vi måtte nøie oss med å protestere. Vi må ikke innrette oss slik, sa han, at vi kommer med i krigen på den gale siden, hvis vi ikke kan undgå å bli trukket med i den.»

Syv dager etter at dette underlige regjeringssamlingen var holdt (9. mars), skrev Quisling en artikkel i Fritt Folk betitelt «Norges stilling». Med sitt sikre instinkt for det politisk-centrale og aktuelle rammer han akkurat det «ømme punk-

tet» i Nygaardsvoldregjeringens storpoltiske overlegninger: Dette med å sørge for at Norge ikke kom med i krigen på den gale siden - det måtte for enhver pris manøvreres slik at vi kom med på den rette siden, d.v.s. Englands.

Nedenfor gjengir vi noen avsnitt av Quislings artikkel:

*En sådan «elites» skjebne er bestemt. Før eller senere bryter den sammen og forsvinner, og et nytt førerlag oppstår. Men også folket må betale. Vanstyret har på få år kostet landet mange hundre millioner kroner. Og det kommer til å koste det mer, langt mer:**Ledet av den samling uduelige og korrupte profesjonelle partipolitikere som har tilvendt sig makten, blir Norge nu uhjelpelig inn i krigen- og det helt uforberedt, militært, moralsk, økonomisk og politisk til å møte en moderne krigspåkjennning.*

Denne kamarilja som i så altfor lang tid uforstyrret har fått skalle og valte med landets og folkets skjebne, har viklet oss slik inn i vestmaktens krigspolitikk og krigsagitasjon, at Norges skjebne er beseglet!

*Et folk har det styre det fortjener. Og dets skjebne blir derefter. Det er en hård ubønnhørlig historiens lov. I disse siste år har vi sett dette bekræftet i land efter land.**Denne lov vil også skånsestløst virke sek ut i vårt land, hvis ikke nordmennene meget snart målbinder krigshisserne og tvinger vekk fra rikets styre det kompani av partipolitikere som sitter der ulovlig med makten, som ustanselig har tatt feil i alle avgjørende spørsmål vedrørende rikets stilling og forsvar, og som nu kjører Norge sik-sak ut i avgrunden.*

V. Q.

Var fascismens næringsideologi forut for sin tid?

Av Michael Knutsen

Som 19-årig «objektivist» og historisk interessert har jeg i lengre tid studert samspeillet mellom næringslivets institusjoner og statens administrasjon i et historiskperspektiv.

I statsvitenskapelig terminologi vil et konstitusjonsfestet og lovbestemt samarbeid mellom stat og næringsorganisasjoner bli kalt for korporativisme. Korporativismen ble som system første gang prøvd i det fascistiske Italia. For hvert yrke skulle det dannes sammenslutninger med både arbeidstakere og arbeidsgivere.

Dette for å gi staten bedre oversikt over næringslivet, samt å danne et faglig kvalifisert næringssting som kunne uttale seg om kulturelle og yrkesmessige saker på en mer kompetent måte enn rikspolitikere.

I NS sitt program av 15. februar 1934, punkt 2, står det også:

«Nasjonens kultur- og næringsliv organiseres i selvstyrende legaliserte yrkeslag (laug) som danner bindeledd mellom den enkelte og staten, under statens kontroll. Et riksting av yrkeslagene organiseres og gis innflytelse på rikets styre.»

Etter å ha snakket med en del kunnskapsrike mennesker på dette området og lest redegjørelser for næringssting og andre småskrifter om et bedre samspill mellom stat og næringsliv, kan man trekke følgende konklusjoner: Etter krigen og i den senere politiske organisering på parlamentarisk grunnlag, har de fleste vest-europeiske stater utviklet en s.k. «korporativ kanal». Denne kan på mange måter

(Forts. side 8)

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17-20, tirsdag kl. 11-14, onsdag kl. 17-20.

Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.

Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

Åpent brev . . .

(Forts. fra side 2)

lande, som kommer til os – som bådflyktninge, gjennom minefelter og pigtråd forfulgt af skydegale vagtposter. De beretter om deres lidelser – om koncentrationsleire, terror, tortur, forvisning, udrejseforbud, cencur, hemmeligt politi og forfølgelse af religiøse sekter. *Socialister tror på dogmer – ikke på mennesker.*

Vi har oplevet Sovjets besættelse af det halve Europa, Ungarns forsøg på frigjørelse, Prager Forårets blodige ende – krigen i Afghanistan. Det hele er prentet i vor hukommelse, som er ulige bedre end Deres.

Vi husker også Aksel Larsens ord: Man kan sagtens få danskerne til at stemme kommunistisk, man skal bare kalde det noget andet! Det er en doktrin, De stedse har haft for øje.

Vort mål er at beskytte Danmark mod den skæbne De og Deres socialistiske venner tiltænker os.

Endnu lever vi i et demokratisk samfund med ytringsfrihed, – endnu er vi medlemmer af NATO, der i mere end 30 år har beskyttet os og bevaret freden. Men *det undergravende arbejde Deres parti og dele af Socialdemokratiet udfører er efterhånden så farligt for Danmarks frihed, at alle lovlige midler til at bekæmpe Dem retferdiggøres.*

Vi anser Dem for en af Danmarks farligste mænd: en demagog med store talegaver og appel til masserne – de uvidende og de troende.

De er en opportunist, som rider på tidens bølge. Det gjorde De i krigsårene, og det gør De idag.

Det kan ikke siges for tit – og for tydeligt.

Claus Frost-Hansen
Virum Stationsvej 149C
2830 Virum

«DAS NEUE SOLDATEN LIEDERBUCH»

m/noter, hefte 1, 2 og 3.

«HVEM ER HVEM I JØDEVERDEN»

Fortegnelse over jødiske forretninger og enkeltpersoner i Norge, Oslo 1941.

ADOLF HITLER'S «MIN KAMP»

Svensk utgave i skinn, 1941.

Selges samlet – gi et bud til «Bill.mrk.».

Vi kunne gå i fred under okkupasjonen, tyskerne hadde instruksjoner for god oppførsel

Selv den argeste jøssing under okkupasjonen måtte innrømme at de tyske soldater var veldisiplinerte, høflige og hjelpsomme. Derfor hører vi i dag eldre mennesker ofte si at det var sikrere å gå i Oslo's gater under krigen, enn det er idag.

Hva mange ikke vet, er at alle tyske soldater i Norge var utstyrt med nedenstående retningslinjer for hvordan de skulle forholde seg i det personlige samkvem med den norske befolkning:

«Alle soldater skal være seg bevisst at de ikke har betrådt fiendeland, men at troppene er rykket inn for å beskytte landet og dets innbyggere.

Derfor iakttatt følgende:

1. Nordmennene har en utpreget nasjonalitetsfølelse. Dessuten føler det norske folk seg tett knyttet til de andre nordiske folk.

Altså: Unngå alt som kan støte den nasjonale æresfølelse.

2. Nordmannen er meget frihetselskende og selvbevisst. Han avviser enhver tvang og enhver underordning. Han liker ikke militær tukt og autoritet.

Altså: Få befalinger, ingen tilrop. Det fyller ham med motvilje og er uten virkning. Forklar og overbevis saklig. Humoristisk tale rekkes lengst med. Unødig skarphet og formynderkap sårer hans selvfølelse.

3. Nordmannen er i sitt vesen (sammenlign med de frisiske bønder) innesluttet og tilbakeholden, langsom til å tenke og handle, og dertil mistroiske mot fremmede.

Altså: Ikke noe hissige tempo. Ta det rolig.

4. Nordmannens hjem er etter gammelgermansk oppfatning hellig. Gjestfrihet blir gjerne vist. Eiendom er umistelig. Hjemmet forblir ulåst. Tyveri er nesten ukjent, og blir regnet for en stor skam.

Altså: Undlat ethvert uberettiget inngrep, også der hvor varer er fritt tilgjengelige. Småtyverier og naskeri gjelder som tyveri og er under alle omstendigheter forbudt.

5. Nordmannen har ikke noen forståelse på krig. Det sjøfarende og handlende folk har sympati for England. Det frykter Russland. For nasjonalsosialismens mål finnes det med få unntagelser ingen forståelse.

Altså: Unngå politiske diskusjoner.

6. Nordmannen elsker en hjemmelig, behagelig tilværelse. Han kan vinnes med vennlighet, ved små oppmerksomheter og ved å anerkjenne hans person.

Altså: Ingen påtrengende oppførsel, især overfor kvinner.

7. Det tyske språk blir forstått nesten overalt, forutsatt langsom tale.

«Plantet spion»

I FOLK OG LAND nr. 5/86 på side 3 er en artikkel om «Plantet spion». Dette var interessant, da jeg kjente mannen.

Jeg hadde aldri sett ham før, men da jeg hørte navnet på Espeland, forsto jeg hvem han var. Jeg kunne ikke like ham, ga meg aldri tilkjenne for ham, og snakket aldri med ham.

Han ble sendt til England for tyskerne, men ble arrestert der. Mitt oppdrag for hans vedkommende var å sende penger hver måned til hans hustru, for familien sørget tyskerne for å hjelpe i tilfeller som dette.

Penger ble sendt hustruen hver måned fra forskjellige steder, og med forskjellige avsendernavn, så hun visste ikke hva pengene gjalt eller hvor de kom fra, kanskje heller ikke hvor mannen var eller om hans virksomhet.

Meget interessant kom opp under rettsaken mot meg og flere andre samtidig, både om båter som ble kjøpt for tyskerne og ført til England, og «forfulgt» for å være sikre på at de kom seg avgårde.

N.N. var navnet på ham som var i retten da jeg var der og fikk høre historien. Han ble ikke tiltalt, selv om det var han som hadde fått ordnet med kjøp av båt, og var den som reiste over for tyskerne. Pressen var også tilstede, men ingenting ble referert om dette, for man kunne jo ikke kompromittere Englandsflåten.

Medlemmer av Nasjonal Samling kunne man ikke bruke til dette og annen tysker-virk-

somhet, bare folk som ble ansett for «gode nordmenn».

Jeg satt 3 måneder på lenken på Espeland, hvor vi hadde Nordavinden og 3 Konrader som vakter: Konten, Småkonten og Reservekonten. Deretter 7 måneder på Bergenhus festning. Jeg satt i nabocellen til Kahrs, («SOLBRIS») som studerte spansk. Etter opphold på Espeland i mars til november 1946, ble jeg sammen med 4 andre sendt, som de første fra Bergen, til oppsamling på Akershus. Der skulle de farligste i landet være. Jeg fikk nr. 38. De første 20 numre var reservert livstidsfanger, men foreløpig var det bare kommet en av disse.

Den tyske sjef som jeg hadde med å gjøre het . . . Vi ble gode venner, og jeg har besøkt ham noen ganger. Også sammen med en hjemmefrontmann som helt forandret syn. Denne mannen er nå død, og jeg ble en av hovedarvingene. At en hjemmefrontmann ville foretrekke en NS-mann som arving, ville mange ha forsvoret var umulig i 1945.

Min tyske sjef ble gift med en bergenserinne, og jeg har sendt dem artikkelen i FOLK OG LAND. Kanskje vil han skrive noe om virksomheten på Vestlandet, og i tilfelle vil det nok komme litt av hvert interessant. Han er den rette til det. Landstedet til min tidligere sjef heter forøvrig BERGEN, der han er interessert i hunder og hester.

Det var alt for denne gang.
Tjuagutten, 5001 Bergen

DANMARKS JURIDISKE SYNDEFALL I 1945

Interneringen i majdagene af et stort antal landsmænd var ganske givet en nødvendighed, eftersom man ville hindre den selvtægt, der var proklameret under devisen: «De lange knivers nat.» Interneringen kan således ikke principielt anfægtes, hvorimod de stedfundne overgreb – med dødelig udgang – burde være inddraget i «Retsopgøret».

Den retroaktive lovgivning af (4) juni 1945 (med påfølgende ændringer i straffedommålingen) havde ved hele sit sigte den skævhed, at den kun angik de landsmænd, der havde været på «den forkerte side», og som summarisk blev stemplede som «landssvigerre». Flertallet af de internerede blev forholdsvis hurtigt listet ud af bagdøren uden «dom»,

men landssviger-benævnelsen blev siddende i det almindelige omdømme, og mange måtte i en årrække eller for resten af livet leve under «berufsverbotlich» forfølgelse.

Det siger sig selv, at et opgør efter Besættelsen var uundgåeligt, eftersom opfatninger og holdninger havde stået stejlt overfor hinanden, ikke mindst efter det tyske nederlag ved Stalingrad, men at kun den ene part – den tabende – over en hank stempledes som nationalt mindreværdige og i tusinder af tilfælde blev kendt skyldige i kriminel forstand, er i sin uhyrlighed

uakseptabel i en retsstat med hævdtvundne traditioner på lovgivningens område.

Det juridiske syndefald i 1945 har derfor været en hård belastning for dansk retsfølelse, og at den på få undtagelser nær har anfægtet de daværende politikeres og lovgiveres eftermæle alvorligt, er det overflødig at understrege. Havde man fulgt gældende lov, havde man været afskåret fra at «retsforfølge» nogen på grund af aktiv deltagelse i kampen mod Sovjetunionen og dens daværende allierede. Ydermere ville Nato-forsvaret have haft en bedre baggrund og en

større troværdighed. –

– En meningsudveksling angående vore forhold før, under og efter Besættelsen, en nøgtern skelnen mellem *fup* og *fakta* i tiden fra 1918–45, var og er ligeså uundgåelig som interneringen var det, og at den i stigende grad er blevet *aktuel* for vågne historikere og lægfolk, politikere og *bekymrede Nato-strateger*, vil næppe kunne udsiges. Naturligvis vil der altid være åndelige neanderthalere – programmerede med modstridende «følelser» og «meninger» –, der slår hinanden i «hovedet» med firkantede argumenter og følelsesladede smådeord, men samtidigt findes der personligheder, hvis indsigt og fremsyn muliggør en dialog med mod-

(Forts. side 8)

Justismord til begjær

Ved en tilfeldighet fikk jeg FOLK OG LAND bragt i hånden og nummeret var nr. 6 1986. Tendensiøst tenkte jeg når jeg blar opp på side 4 under spalten FRITT SLAG. Redaktøren har en hale til inseratet avsendt fra en SOGNING. Her går det klart frem at undertegnede er en syndebykk som må bære ansvaret for at NF ble en kriminell heimefrontbevegelse. (Redaktørens ordvalg.)

Som tidligere leder for Nasjonalt Folkeparti – Arbeidsutvalget føler jeg meg krenket av Folk og Land og det med rette.

For meg og flere med bardommen preg av å være et justismord og bestillingsverk fra potentatene i justis/påtalevesenet. Den dommen jeg sikter til var avsagt i Lagmannsretten tidligere i år – vel et halvt år etter at «moske-bomben» smalt. I kjølevannet av etter-

forskningen og det famøse skuespill i retten ble det klart at jeg ikke hadde noe med moskeen å gjøre, ei heller sabotasje mot Televerkets installasjoner, ei heller noe bank/ poststran eller for den saks skyld, spraying av den jødiske synagoge. Uten å kunne fremskaffe tekniske bevis ble jeg likevel dømt, – og det som bakmann og «farsfigur» og at jeg var 39 år gammel. Jeg velger å kalle dette et justismord og straffen på 3 år kan sammenlignes med noen av de dommene som ble avsagt under rettsoppgjøret og som ved flere tilfeller var like vilkårlige/justismord-pregede som min sak. Det smakte unektelig litt rettsoppgjør av hele saken!

Jeg har etter dommen uttalt meg bl.a. til VG og klart gitt uttrykk for min mening om saken og for en gangs skyld møtte jeg forståelse for mitt syn.

Men hva med Folk og Land? Jo de fortsetter der lagmannsretten slutter. At jeg og like-tenkende nasjonalister ikke har tillit til Norsk Rettsvesen gjør ikke saken bedre – når Folk og Land linjen bærer preg av det samme, nemlig IKKE INNGIR TILLITT. Har ikke noen av dere lært av rettsoppgjørets justispolitikk. Jeg vil ikke be dere gi meg noen oppreisning eller beklagelse. Avisens «bakmenn» har i altfor lang tid vist hvilke strømninger i samfunnsystemet de bestreber seg på å tilfredsstille. Jatterne og syndforlaterne som ikke «slår så hardt»? Min lille bønn til redaktøren er: Slutt å skriv om oss, det blir bare negativt!

Jan Ødegård

Hva slags okkupasjons-historie?

Jeg er blitt gjort kjent med at hvem som helst av «mannen i gata» kan tillates å undervise skolebarn om de fem okkupasjonsår. Så sant han bare har gått med nisselue under okkupasjonen, sittet i tysk konsentrasjonsleir eller har likvidert et tilfeldig NS-medlem, blir han med begeistring halt inn i klasseværelset.

I flere kommuner har det forekommet at lokale hjemmefrontfolk på denne måten har fått fornyet sin helteglorie i kretsen av skolebarn, som tror på alt som blir sagt fra kateteret.

Nå leser jeg også «Hjemmet», nr. 38/86, om «Den internasjonale Nyksund-stiftelsen», som søker å redde det fraflyttede og forfalne fiskeværet Nyksund. Her jobbet i sommer tre hundre tyske ungdommer, – og interessen for denne frivillige arbeidstjeneste skal være enorm i Tyskland.

Det er da også et flott tiltak. Men så heter det i bladet: «Før de kommer deltar de på seminar for å sette seg inn i hva som skjedde i Norge under den annen verdenskrig . . .»

Vi kan nok tenke oss hva slags okkupasjonshistorie disse tyske ungdommer får servert.

Jeg spør historikere som leser FOLK OG LAND: Er det riktig at det gis adgang til et kateter for personer som ingen forutsetninger har for å undervise i dette fagområde?

Kan INO gjøre noe med saken? Bjørg Bugge

Quisling har sagt:

Quisling – en snill bestefar, som toet sine hender i gyngestolen, eller en kampkraftig rebell?

Folk og Land's innsendere tillegger ham så mange slags standpunkter, hensikter og meninger – ETT eksempel er «Brage» i nr. 6/86: Med hvilke følelser Quisling så våre jøder bli ført til tyske arbeidsleire, vet vi vel egentlig lite om? – SIKKERT er det imidlertid at HAN sørget for å gjeninnføre i Grunnlovens paragraf 2 den OPPRINNELIGE bestemmelse: «Jøder er utelukket fra adgang til riket».

SIKKERT er det også, at HAN i sin store tale under 8. Riksmøte, 25/9-42, blant annet sa følgende:

« Det finnes ingen eksempler på, at en revolusjonerende nyordnings seier, er resultatet av forståelse fra det system som det vil erstatte.»

« Av de fire tidligere statsmakter: Konge, regjering, storting og høyesterett – er regjeringen omdannet til en nasjonal regjering, uavhengig av parlamentarisk partipolitikk.»

« Siden 1. februar 1942 har vi en nasjonal regjering av Nasjonal Samling, og siden 12. mars er NS offisielt det statsbærende parti i Norge og fast forbundet med staten.»

« Vi bekjenner oss idag til våre grunnsetninger, med hvilke vi er vokset store, bekjenner oss til den nasjonalistiske revolusjons historiskapende kraft. Mer enn Staten er ånden. En stor ny-skapende revolusjon har alltid vært gjennomført av et aktivt mindretall, ikke av «den kompakte majoritet».

– Sa Ministerpresidenten. Føreren. Opprøperen. MAN- NEN Vidkun Quisling.

Enkelte av dem som fylket seg under hans opprørsfaner, forsøker idag å løpe fra sin fortid, bortforklare. – La det bli slutt på krypingen for dem som hadde «de fleste kanoner» – for håpet om at DE skal gi oss «oppreisning» er like få-fengt som å forsøke å forene ild og vann. – At det var BRAKK-VANN vi prøvde rense gjør ikke saken bedre . . .

Arne Heiberg

De baltiske lands frihet

Kjære Dixi

Noen kamerater og jeg har tenkt å lage en gruppe som skal arbeide for De baltiske lands frihet.

Min far var fra Estland, og døde i sommer.

Hvem kan jeg henvende meg til for opplysninger?

Ung leser, Nordfjord

SVAR: Du kan skrive til Det estniske nasjonalråd, Postboks 5106, Majorstua, Oslo 3.

Du kan også skrive til Legation of Latvia, Washington, D.C. 20011. Latvierne vil sende deg sin Information bulletin.

Lykke til med en fin oppgave. Dixi

VG fotograferer og forteller

Den 4/10 forsøker «verdens Gang» å blåse nytt liv i Alexandra-legenden, (omtalt og satt i sin rette sammenheng i «F. og L.» nr. 9/10 1985).

Under kjempeoverskriften «QUISLING'S FØRSTE OFFER» bringer organet et tosidig, rikt illustrert intervju med denne Alexandra, som med sine 81 år vel må kunne betegnes som en noe aldrende dame med en fenomenal hukommelse.

På grunnlag av Alexandra's detaljerte opplysninger slår VG i brødeteksten fast at det er «uomtviselig» slått fast at Vidkun Quisling var bigamist.

Alexandra har neppe latt seg intervju gratis, og mer

penger vil strømme inn når boken hennes utkommer. Forhåndsomtale som denne vil uten tvil få en gunstig innvirkning på salget.

Naturligvis kan en spørre om hvorfor Alexandra ikke satte seg til skrivebordet i 1960, dengang da hun angivelig fikk kjennskap til at Quisling hadde vært gift med Maria fordi hun leste Ralph Hewins bok om Quisling. Men Maria levde jo den gang og ville hatt anledning til å imøtegå eventyrfortelleren. Det var vel derfor ikke tilrådelig å sette igang med skrivingen på det tidspunkt!

Det er utrolig at VG bringer et slikt intervju, hvor hver av Alexandra's påstander fram-

MANEDENS PERNILLE

stilles som absolutte sannheter. Har ikke avisen svertet Vidkun Quisling tilstrekkelig i alle de år siden det satte igang i 1945? Dette organ, som de satt bak «rettsstatens» gitter og piggrådgerder, betegnet som «Vredens Gnag» fra den dag de fikk tilgang til aviser. Så vidt jeg er underrettet var det da «rettssaken» mot Vidkun Quisling tok til slik at de skulle følge med i referatene fra Logens store sal og se hvilken ussel fører de hadde hatt.

Nå, i 1986, gjør VG ham enda uslere enn de klarte å framstille ham den gang, ved

nå også å henge ham ut som en bølge og en bigamist.

Som kjent betaler jo VG 1000 kroner for tips. Jeg tror jeg gjør meg fortjent til det ti-dobbelte beløp – det tilsvarer kanskje det beløp Alexandra fikk – når jeg nå gir organet følgende tips:

a. Få tak i en person som mot klekkelig betaling er inneforstått med å «røpe» at vedkommende var bestyrer for Quisling's hemmelige harem. Pikanterier, hvor det lå og hvor mange friller som sto til rådighet overlater jeg til VG's penneføre skribenter. Det vil bli litt av et oppslag!

b. Finn en kvinne, helst en fra utlandet, i femogsyttiårs-

alderen som mot tilstrekkelige tusenlapper er villig til å gå god for at hun hemmelig giftet seg med Quisling da hun var 16 og han 42. Mal det ut med litt sadisme og herskesyke samt andre pikante ingredienser. VG mangler ikke mestere i utbroderings kunst. Finn fram de største typer som finnes til overskriften. Det vil bli nye rekordopplag.

Det er mulig at ikke alle vil tro på oppslagene, men de vil bli lest, og de fleste vil si at det må jo være noe i det når det stadig bringes på trykk.

Jeg kjenner et par mennesker som sier at det må jo være en bra vare for det annonseres så mye for den.

MANN OG MUS – og litt om ungdommens . . .

(Forts. fra side 1)

av en naturnødvendig og årelang utvikling. Tidspunktet var kommet da man bare ventet på den vilje som var rede til å ta den historiske oppgave på seg.

 Hvordan sto det så til i Norge?

Jo, – også her sto et fåtall og speidet etter den sterke mann. Som i Tyskland sto også Norge foran politisk og økonomisk kaos. Verdensrevolusjonen trakk sine tråder som skyttelen i veven. Våre statsmenn dro til Geneve og vekslet meninger over lunsjen, mens kronede hoder i Norden diskuterte utensrikspolitik. Men alle vendte hjem like tomhendt som de dro. De hadde ingenting å gi sine folk i nødens skjebnetime.

Vår ungdom dro ut av landet, mens heigårdene sto tomme tilbake, og som en blekksprut sendte Landsorganisasjonen sine fangarmer ut over norsk arbeidsliv og lammet dets kraft. (Se tidligere artikler i FOLK OG LAND.)

Man må ha opplevet disse år for fullt ut å forstå hvilke forferdelige krefter som var i virksomhet for å ødelegge folket. Det faglige tyranni og terrorvelde vokste i uanet grad, mens regjeringen sto maktesløs uten vilje og evne til å gripe inn. Man puslet med smørinnblanding og ertedyringskontrakter. Iblant pusset man et gevær eller to for å styrke det nasjonale forsvar.

Men i organisasjonens fotspor fulgte gråt og nød . . . For dens mål var ikke folkets vel, arbeidernes lykke og velstand, målet var revolusjonen. Og kampmidlene ble stadig mer brutale.

Snikskyttere skjøt med skarpt i skogdistriktene, – veiarbeid ble ved maktpåbud stoppet i månedsvis, nybygninger rustet på beddingen. Vi minnes hvorledes lov og rett ble kneblet, hvordan røde voldsmenn fritt kunne øve sine verk. Vi minnes den uorganiserte arbeider, som ble pint av sine arbeidskamerater til han lå livløs på veien, hvorledes han senere søkte å vakle hjemover og hang seg rallende over et gjerde for å hvile. Det ble en dødsmarsj, for evig hvile fikk han. Voldsmennene ble frikjent. Vi minnes de kvalte initiativ og herjede bedrifter som ble skapt av energi og skapertrang. Vi minnes dyrene på båsen med blodskutte jur under meieristreiken.

Knuste skjebner lå overalt i organisasjonens spor. Med en vampyrs grådighet suget den livs- og arbeidsgleden ut av vårt folk.

Man ropte på krefter som kunne stanse overmøtet og voldsviljen, næringslivet ropte på beskyttelse, – hele landet lengtet etter den sterke mann som kunne frelse det.

 I 1932 sto Vidkun Quisling frem i Stortinget med sine 12 anklagepunkter mot landsforrederne. Han påviste at våre hjemlige bolsjevikere drev sin undergravingspolitikk i forståelse med Moskva. Med sin rakryggede holdning krevet han nasjonens straff over disse, søkte å åpne deres øyne som ikke ville se. Men landets ledere sviktet ham. Det var valgets utfall som skulle ta knekken på revolusjonsmkerne, het det.

Vidkun Quisling arbeidet uforsagt videre, med sin kjerne av trofaste kampfeller. Hele hans arbeid åndet av kjærlighet til land og folk. Og som Bjørnson sier: «Det største ved godheten er at den er skapende».

Derfor kunne også Quisling i februar 1934 fremlegge sitt program under det valgspåk som skulle bygge landet opp på ny: ORDEN, RETTFERD og FRED. Han skulle virkeliggjøre den gamle drømmen om et samlet NORGE, den samlingstanke som markeres ved de store begivenheter i vår historie: Hafrsfjord, Stiklestad og Eidsvoll.

Innledningen i hans program pekte tydelig på, at vi fra klassesamfunnet måtte over i menneskesamfunnet. Først da ville hver enkelt være sikret menneskets hellige rett: retten til arbeid, retten til å nyte fruktene av sitt strev, retten til å være i pakt med det innerste i selve nasjonens liv.

Arbeidets Norge skulle romme våre barns håp. Det skulle beskyttes mot dem som ville svekke det. Det skulle beskyttes mot dem som ville rane det.

Under Vidkun Quislings førerskap fulgte vi ham på den veg han pekte ut for oss, – den veg som skulle virkeliggjøre det program han ga oss i 1934.

 Vi vet så altfor godt hvordan det gikk.

VIDKUN QUISLING – han som fremfor alle handlet norsk og tenkte norsk – ble myrdet på Akershus av de samme menn som han i 1932 hadde avslørt

som landsforrederne.

I en fredens meningsløs blodrus fikk de sin hevn, tiljublet av et forvillet folk.

Godt er det å vite at historien som til slutt skal dømme Vidkun Quisling, også skal dømme disse som forrådde det levende hjertet i alt hva Vidkun Quisling trodde på i sin kamp for ORDEN, RETTFERD OG FRED.

 For oss som var Vidkun Quislings tilhengere, grep hendelsene etter mordet på ham hardt inn i den enkeltes skjebne, – revolusjonerte tilværelsen for alle, bød på vansker og lidelser som krevde mot og vilje til å stå imot. De aller fleste klarte det.

Vi så nok usseldom og falle-syke, men det var blant dem som gjennom okkupasjonsårene ikke kjente annen lov enn den å lukrere på sin overbevisning, eller rettere sagt: mangel på overbevisning. Alle disse som viste en uhederlig og politisk lurvet adferd. De hadde da også grunn til å frykte, fordi de bidro til å skitne til noe som for oss var vakkert og rent.

Skremt inn i sine musehull sitter de nå og forneker sin innsats og fortid, tar avstand fra andre tidligere kampfeller, og av «aktverdige grunner» fraber de seg å få FOLK OG LAND på døren.

 Heldigvis er vi ennå mange nok igjen til å føre kampen for sannhet og rett videre gjennom INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE og gjennom FOLK OG LAND.

Men det må nytenkning til.

Skal vi nå instituttets mål må vi få ungdommen med oss, – den vi jo gjerne vil renvaske oss overfor.

Men ungdommen bryr seg lite om gammel urett, den bryr seg i det hele tatt ikke om fortiden, men fremtiden.

Derfor mister vi våre unge hvis vi ikke har annet å by dem enn bare det urettferdige rettsoppgjør.

Da dør vi hurtig ut, uten å få en eneste liten gravstein over vårt syn og vårt virke.

Mange motstandere vil nok bli henrykt over en slik utgang på det hele. Derfor er det Instituttets og FOLK OG LAND's plikt å gi disse sultende og tørstende sjeler noe med litt glød og glans, og noe å tro på.

Kjell Blich Schreiner

NORDMENN I EN SOSIALISTISK NARKO-RUS

Den kjente norskfødte professor, Erling Øksenholt, fra Great Falls i Montana har vært på hjemlige trakter.

ØSTLANDSPOSTEN (lørdag 14. juni 1986) intervjuet ham, – og på spørsmål om alle amerikanere er livredde russerne, svarer han:

« Om de ikke er livredde russerne, så frykter de i hvert fall kommunismen. Det burde sannelig nordmennene også begynne med. Her lever dere nå i en slags «sosialistisk narkorus», og er etter min oppfatning ikke i stand til å se hva som skjer. Da tyskerne i sin tid sto i Norge, skjønnte ikke nordmenn noe. Faktisk tror jeg ikke de vil forstå noe før den dagen russerne står her heller.

Frittalende

Erling Øksenholt er en svært frittalende mann. Han sier at hvis han hadde bodd i Norge, ville hans navn dagstøtt vært i avisene. – Antagelig ville jeg havnet i politijournalen for uttalelser også, sier han.

– Har vi fått slike fryktelige tilstander her hjemme da, Øksenholt?

– Dere har det for godt – hvis vi unntar de gamle og syke. På meg virker det direkte usmakelig at man godt kan kjøpe seg en lystbåt til flere hundre tusen – vel og merke hvis skatten er betalt – men man skal ikke kunne kjøpe seg helse. Det er bedre å dø i sykehus enn å få en privat helsetjeneste som supplement til den offentlige. Den logikken skjønner ikke jeg. Og det skal jeg si deg: det blir vanskeligere og vanskeligere å tale pent om Norge ute. Selvsagt gjør jeg det. Men folk biter ikke på at alt norsk er prima lenger.

– Du har St. Olav, og må gjennom årene både ha sagt mye pent og mye bra for Norge?

– Jeg er norsk i hjertet, jeg. Men hjernen kan ikke godta alt som nå skjer i mitt fødeland. Radio og TV er så til venstre at det er en gru. Står det noe om Reagan i mange aviser, så er det noe negativt eller halvveis fleipende. Jeg liker det ikke.

AVERTER I

FOLK OG LAND

HAT som levebrød

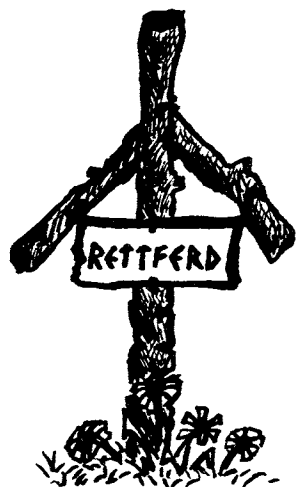
Den som er kommet opp i årene et stykke, og som har fulgt endel med i politikken, kan vel ikke ha unngått å legge merke til den evige nedrakkingen av Tyskland og alt som er tysk. Denne simple trafikken har foregått et par mannsalder, og enda lenger, og er blitt et levebrød for mange. Hat er blitt levebrød. I massemedia foregår denne trafikk så å si hver dag og ser aldri ut til å ta slutt. Og når det lider mot jul kommer det bøker fra forlagene om «krigen», det samme i hver bok. Eller en eller annen politiker skriver om seg selv, og dette blir han millionær på. – Til denne jul utkommer en bok om krigsopplevelsene til en som er født i 1941. Forfatteren er stortingsmann . . .

Norge er medlem av forsvarsorganisasjonen NATO og har et forsvarsbudsjett på mange milliarder pr. år. Som alliert har da også Norge Vest-Tyskland som går for å være det sterke ledd i Europa. Dette land blir så og si daglig skitnet til av massemedia i Norge. Hvorfor? Dette er jo ikke noe annet enn sabotasje mot NATO og minner meget om «det brukne geværs politikk» som i sin tid ødela det norske daværende forsvar samt forsvarsviljen i landet, og vi vet hvorledes det endte. Kan det tenkes at det er personer av typen Treholt som opererer og boltrer seg ustraffet denne gang også? De som ødela forsvaret i 1930-årene fikk jo medaljer og lovord etter 1945. Galskapen kjenner vi jo.

I Narvesens kiosker og i andre forretninger er det i de siste 40 år solgt mange blader med tegneserier for barn hvor tyskerne blir fremstilt som forbrytere, og det mot et land som vi er alliert med, og som er Norges beste handelsforbindelse. Dette foregår i Norge, i fredsprisutdelernes land. Denne hatpropaganda er rasehat og rasisme på sitt aller verste, og hadde det samme skjedd mot f. eks. et land med farget befolkning da hadde det blitt både arrestasjoner og demonstrasjoner.

Det er forunderlig og mistenkelig at de evige angrepsnasjoner, England og Frankrike, og andre som inntil langt opp i 1970-årene myrdet «innfødte» i millioner, går klar av kritikk. Kan det tenkes at grisehetsen mot tyskerne foregår for å av-

(Forts. side 7)

HJELP OSS Å HJELPE

Med dette nummer av bladet følger en postgiroblankett til Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte.

Vi håper at flest mulig vil nytte anledningen til å gi sitt bidrag som går til vårt hjelpearbeid.

Oslo, 14. okt. 1986
Eivind Saxlund

SAMTIDSHISTORIE

3. Rike sett inn- og utenfra.

Super 8 m/og uten lyd. Video VHS og Beta 2000. Tonkassetter og LP. Militaria (1800-1955).

Skriv til: N. IMP.,
Boks 545,
3101 Tønsberg

VI NÅR LANGT

Estimados a migos: El motivo de la presente carta es el de solicitaros el envío del material de que dispongáis . . .

I norsk oversettelse gjengir vi et brev fra Zaragoza i Spania, som vel viser at vi når langt:

«ÆREDE VENNER!

Hensikten med dette brev er å anmode Dem om å sende meg det materiale De disponerer over, og som De anser hensiktsmessig; Kataloger, tidsskrifter, brosjyrer etc., med henblikk på å distribuere materialet til interesserte her i byen og senere sende bestillinger, abonnementskort etc.

På forhånd takk for deres vennlighet: med hilsen ALFONSO . . .»

Ønsket er oppfylt.

Våre falne kamerater

Mange lesere har bedt om fotografier av gode venner som falt på østfronten i årene 1941-1945.

Det vil selvsagt være umulig å få «møte igjen» alle de 1000 gutter som ga sitt liv den gang, - men et tilfeldig utvalg bilder du vil finne på denne plassen hver måned.

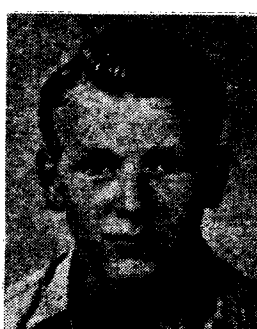
PER WANG, Oslo
Født 26/3-16, falt 22/4-42.

ROLF MIDTLAND, Oslo
Født 13/12-21, falt 1/11-42.

TRYGVE B. ASPEN,
Trondhjem
Født 16/6-22, falt 21/11-42.

KJELL WILLY JOHANSEN,
Oslo
Født 25/2-23, falt 20/7-41.

ALFRED GASMANN, Skien
Født 28/1-25, falt 12/2-43.

UNO SUNDBERG, Høyanger
Født 8/1-22, falt 6/4-43.

HAT - som . . .

(Forts. fra side 6)

lede oppmerksomheten fra disse nasjoners forbrytelser i flere hundre år over hele kloden?

Det skal ikke store historiekunnskapene til for å vite hvem som har verdensrekord i angrepskriger på denne jord.

Kritikken mot Sovjet er også merkelig spak, enda de har glefset i seg halve Europa og for tiden fører angrepskrig mot Afghanistan. Merkelig.

Og Ola Nordmann selv? Jo han sitter i glasshus med sin forfølgelse av NS-folk. Og som krigsdeltager tjuvstartet han høsten 1939 for med hele sin disponible handelsflåte be-

gynte han å gå med krigsmateriell for England og Frankrike. Han begynte igjen der han avsluttet høsten 1918. Det gjorde fredsprisutdeleren.

Til slutt: De som tapte mest på verdenskrigen var europeerne. Det er idag ingen annen verdensdel som er mer kuet.

Frontkjemper, A.
Nord-Møre

TILBAKE I HYLLENE

Sundra Sands lille hefte om «Vidkun Quisling's siste dager» er nå kommet i nytt opplag, etter at det lenge har vært utsolgt. Hefet koster kr. 10,- og selges av BOKTJENESTEN.

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

Serien: «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks. Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	kr. 50,-
.... » Odd Melsom: NS og fagorganisasjonen	kr. 50,-
.... » Odd Melsom: Fra kirke- og kulturkampen	kr. 50,-
.... » Einar Syvertsen: Også dette bør være sagt	kr. 50,-
.... » ALLE 4 BIND:	kr. 150,-

.... » A. I. Bru: Professor på ville veier	kr. 50,-
.... » Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen	kr. 25,-
.... » Walter Fyrst: Min sti. NS blir til, o.m.a.	kr. 95,-
.... » Finn Kjelstrup: Den norske kapitulasjon	kr. 20,-
.... » H. Franklin Knudsen: I was Quisling's Secretary	kr. 55,-
.... » Per Lie: Sannheten om Telavåg-affæren 1942	kr. 15,-
.... » Sigurd Myting: Politisk dømt	kr. 35,-
.... » Kai Normann: Diktene Laurbærkransen	kr. 20,-
.... » Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	kr. 25,-

G A V E B O K for venner i utlandet:

.... eks. Roald Astrup Nielsen;	
The «SOLBRIS» escapade	kr. 80,-
.... » La Fuga del «SOLBRIS»	kr. 80,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks. Institutet för Offentlig och Internationell Rätt:	
Den norska rättsutredningen	kr. 50,-
.... » Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	kr. 5,-
.... » Forbundet: § 104. Mere lys over rettsoppgjøret	kr. 10,-
.... » Pastor A. E. Hedem: Quo vadis Norvegia	kr. 30,-
.... » Ralph Hewins: Quisling - profet uten ære	kr. 60,-
.... » Sigurd Senje: Forræder skutt	kr. 55,-
.... » Lyder L. Unstad: Quisling. The Norwegian Enigma	kr. 40,-
.... » H.r.advokat Albert Wiesener: ASTRID D.D.D.	kr. 100,-
.... » Gary Allen: Ingen tør kalle det en sammensvergelse. (Hvem trekker i trådene?)	kr. 50,-

NYHETER:

.... eks. Roald A. Nielsen: «Solbris Ohoi!»	kr. 100,-
.... » A. I. Bru: Her er London	kr. 60,-
.... » Torstein Gunnarson: Sannheten om Kirsten Flagstad	kr. 150,-
.... » H.r.advokat Albert Wiesener: Lys over landssvikoppgjøret	kr. 145,-

FRONTKJEMPERNE:

NYHET: (Julegave-bok?)

.... eks. Hans Werner Neulen: An Deutscher Seite	
Fremragende om norske o.a. frivillige på tysk side i Waffen-SS og Wehrmacht	kr. 175,-

.... » R. Schulze-Kossens: Militärischer Führernachwuchs der Waffen-SS. Die Junkerschulen	kr. 210,-
.... » Sigurd Senje: Glemte soldat	kr. 100,-
.... » Gebirgsjäger im Bild	kr. 210,-
.... » Panzergrenadiere der Panzerdivision	
Wiking im Bild	kr. 210,-

Legg til kr 15,- for forsendelse ved forskuddsbetaling til:
Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Et spørsmål

Norske massemedia har vært opptatt av minnet om Sovjets overfall på Ungarn, og innsettelsen av en «QUISLING-REGJERING».

Samtidig finner vi NTB's melding om at Stortingets justiskomiteé har holdt møte med 300 geriljasoldater fra Afghanistan, der Harald Ellefsen (H) sammenlignet regimet i Khabul med Quislings styre i Norge fra 1940 til 1945.

Det er blodig urett å komme med slike sammenligninger, og vi kunne ha god lyst til å fremsette et eneste lite spørsmål:

HVEM var det egentlig Vidkun Quislings tilhengere ga sitt liv i kampen mot?

Det skulle ikke tilfeldigvis ha vært mot den samme makt ungarske frihetshelter kjempet mot, – og som de afghanske geriljasoldater nå forblør seg mot?

Var fascismens næringsideologi . . .

(Forts. fra side 3)

sammenlignes med den korporative idé på 1920-tallet.

I en av den velkjente makuttredningens mest sentrale bøker – «Forhandlingsøkonomi og blandingsadministrasjon» (prof. Hernes, red., 1978) – er det korporative aspekt behandlet. Selv om det blir hevdet at korporativismen kom i et dårlig lys ved at fascistene brukte ordet (noe som vitner om vitenskapelig og inkonsekvant subjektivitet blant våre samfunnsforskere), viser denne boken hvordan etterkrigstidens utvikling av marked og organisasjoner har ført til en klar kopling mellom offentlig forvaltning, organisasjoner og de private foretak.

Man kan her trekke frem høringsrunder ved eventuelle lovforslag, kontaktutvalgene i samlede lønnsoppgjør der representantene for fiskere, bøndene, industriarbeiderne, akademikere og arbeidsgiverne i samtale med statens representanter sonderer lønnspolitikk. Stortingets fagkomiteer og departementenes/direktoratenes intime samarbeid med organisasjonene i råd, utvalg, styrer osv. er andre indisier på at samfunnet har beveget seg mot en korporativ helhetsadministrasjon.

Valgte representanter for interesseorganisasjoner utformer idag den offentlige politikk i samarbeid med den statlige forvaltning. På grunnlag av dette kan man derfor spørre seg selv om ikke ideologene i og utenfor fascismen var forut for sin tid da de skisserte opp en ny ordning

av det politiske systemet, basert på samspill mellom stat, arbeidsgivere og arbeidstakere.

En av de som forut for fascismen var opptatt av sammenlutninger mellom de ulike nivåer i samfunnet, var forsker og professor Emile Durkheim (1858–1917, jød., Frankrike). For å unngå anomi, sosial desintegrasjon og splittelse, mente han at assosiasjonismen (sammenslutningens logikk) måtte være en løsning på den nedbrudte åndsstemning i samfunnet. For å lege det «syke» samfunnet måtte samfunnsmessige organisasjoner skytes inn mellom de ulike nivå/institusjoner i samfunnet for å stimulere det sosiale nettverk. – Et nettverk av individer som føler at de er med på å skape beslutninger uten følelse av avmakt eller resignasjon overfor de «som sitter på toppen» og bestemmer alt for alle.

Fascismens næringsideologi var altså det første forsøk på å sette korporativismen i system. For meg vil det derfor være riktig å hevde at den mer eller mindre latente fremvekst av korporativisme rettferdiggjør og indikerer et visst krav om en litt mer seriøs og vitenskapelig behandling av ideologier som har «tapt» materielle kriger. At historieskriverne og samfunnsforskere tilhører den seirende part i en krig, bør ikke resultere i ensidig fordømmelse av den tapende part sine idéer og verdinormer.

Michael Knutsen
Blindern, 8/9 1986.

Vi infiltreres av muldvarper

Ikke-kommunistiske organisasjoner infiltreres og undergraves, og muldvarpens oppgave er å overta demokratiets festninger innenfra og omskape dem til sine egne redskaper og frontorganisasjoner.

Muldvarpen er en person som ofte forvirrer oss med sine forbløffende uttalelser og bråe overganger. Årsaken er at han driver en psykologisk krigføring. Han forsøker å kontrollere våre tanker og reaksjoner. Vi kjenner ikke hans skjulte motiver, men ledes ofte til å tenke og handle i overensstemmelse med kommunistenes ønsker, når vi stemmer, underskriver appeller eller bruker penger og tid.

Bestemt strategi

Bak muldvarpens holdning og uttalelser ligger en bestemt strategi – et langsiktig mål. Han er ikke redd for å gå to skritt tilbake for å komme tre skritt frem senere, for han har god tid. Hans taktikk kan ofte se ut til å motvirke hans langsiktige mål, men han glemmer aldri sitt mål. Offensiv periode avløses av defensiv, men muldvarpen innlater seg aldri på våpenhvile med

oss – sine fiender. Han avanserer heller ikke hurtig, men stanser for å konsolidere det han har oppnådd.

Han kan lett tilsidesette ideologiske holdninger for å samarbeide. Han kan godt kjøre et program som høyresiden kan akseptere, og overfor en kristen kan godt muldvarpen la denne føle at hans kristentro ikke skal berøves ham. Men lar den kristne gradvis forstå at han selv har et mer avansert syn, mer vitenskapelig syn på universet og at den kristne er litt mer tilbakestående. En slags oppdragelse. Han er ikke redd for å omskrive historien. Han fremstiller seg selv som fredsforkjemper fremfor noen.

I sin infiltrasjonsteknikk utnytter han med stor dyktighet splittelsen mellom medlemmer av en organisasjon eller et fellesskap. Han benytter enhver mulighet til å finne en alliert, også hvis denne er vaklende, ustabil. Smøring og smiger, en oppmuntring i form av at stemmer eller kanskje et lite økonomisk tilskudd kan komme godt med. Han gir løfter og bruker ofte kamuflasje.

Bruker rettigheter

Muldvarpen bruker til fulle de demokratiske frihets rettigheter: Legal agitasjon og propaganda, tale- og pressefriheten og forsamlingsfriheten. I flere år-tier har Moskva kjempet for å beherske massemedia i vesten. Samtlige nyhetsbyråer i de kommunistiske satellittstatene har prioritert infiltrasjon i vestlige massemedia etter ordre av KGB. KGB samler jo ikke bare på politiske og militære rapporter, men rekrutterer også utenlandske medborgere som kan påvirke både regjeringer og opinionen gjennom f.eks. massemedia, og her spiller særlig TV en stor rolle.

Dette er absolutt noe å tenke på, når vi leser aviser og hører på nyhetsdekning i radio og TV nå om dagen. Sovjets strategi er å drukne Vesten i en strøm av kriser og destabilisering. Å svarte USA er viktig i denne sammenheng. Å så splid mellom USA og Europa er for dem helt nødvendig. Klarer de det, og de er langt på vei, er de på god vei til å nå sitt mål. La oss passe oss så vi ikke hjelper dem på veien.

Rakel Fjeldberg
i «Morgenbladet»

Danmarks juridiske . . .

(Forts. fra side 4)

parten på et mere virkelighedsnært plan end hidtil.

men langt mere afgørende end skellet mellem medie-programmerede meningshavende og selvstændigt tænkende mennesker er det uoverstigelige svælg mellem dem, der under alle omstændigheder er tro mod en overbevisning, og så de vendige oppotunister, der altid søger at holde på «den rigtige hest».

En kronikør bebrejdede forleden Knut Hamsun, at han ikke havde «reddet sig i tide». En sådan indstilling er selvfølgelig, men falder godt nok i tråd med den mentalitet, der i vide kredse søgte at gøre sig gældende under og efter Besættelsen, og som til alle tider vil have sine talrige repræsentanter indenfor den kompakte majoritet.

Som modsætning til Hamsun og hans heroiske holdning kan vi f.eks. tage Danmarks-kredsen, hvor hovedparten af

dens medlemmer gennem den parlamentariske Kommissionsforhør har givet sig selv et skudsmål, der kun kan betegnes som moralsk selvmord for åbent tæppe! Hamsun skal ikke «undskyldes» (!!), da det var hans suveræne ret at vælge side i opgøret om Europas truende fremtid. Derimod kan Danmarks-kredsens ynkverdighed aldrig undskyldes!

Man har ret til at skifte standpunkt, men sker omskiftelsen for at bringe sig selv i salveten, for «at rædde sig», har man uigenkaldeligt tabt ansigt. –

Det drejer sig med andre ord ikke om, hvorvidt Hamsuns anskuelse var «rigtige» eller «forkerte», om f.eks. Stalin og Roosevelt var «bedre» og mere fredselkende end Hitler og Quisling, men simpelthen om den enkeltes frimandsret til at tage et standpunkt.

Ejnar Vaaben

Nytt om Anne Frank's dagbok

Svensk presse melder, at originalen til dagboken – Anne Frank's egen håndskrevne – nå er sendt til granskning hos en komité eksperter.

Hensikten er ifølge presse-meldingen, å få fastslått en gang for alle hvorvidt dagboken er ekte eller ei.

Man kan vel trygt kalle dette MEGET eiendommelig? Tatt i betraktning at dagboken nå i tre årtier har stått som et hellig skrift, hvis sannhetsgehalt der overhodet ikke har vært reist tvil om? Blant de rettroende, vel å merke. –

Meldingen er utrolig; kanhende holder det allikevel ikke helt stikk, dette at når bare en løgn gjentas ofte og lenge nok – så blir den en sannhet . . .

22/9 1986,
Arne Heiberg